

Török Nándor

Szürkületben*(csonkolt szonettek)***1.**

Túl „*az emberélet útjának felén*”
nem a mennyországot s poklot kutatom,
az erény rongy bugyra borult ki élém,
és gátol vagy segít késő utamon.

Tapogatózva és vakon igyekszem
(s mint világtalannak hiányzó egy szem),
úgy hiányzik, ki a gödörből kiránt.

Ki a múltból jött s itthon van a mában,
ha nincs ilyen (vagy nem bízik magában)
ösztönöm súgja meg a helyes irányt.

2.

Túl „*az emberélet útjának felén*”
egy biztos pontot keresek magamba,
s a zajos világból bármi jön felém
(lehet az szívélyes vagy épp goromba),

ne zaklassa fel legbensőbb valómat
zümögő légyként (vagy, mi zavarón hat),
ívben kerülje el csendes pagodám

és a napnyugtában művelt kertemet,
mit Candide szelleme méltán emleget,
mint későn ébredőt a lét alkonyán.

3.

Túl „*az emberélet útjának felén*”
bezárkózva a faragott toronyba,
kezembe újra könyveket vettem én
(a tiszta ragyogás glóriába fonta

eszmélő lelkem mélysötét sebeit),
a betűk a sorban simulni kezdtek,
s éreztem, hogy ez a különös kezdet

szelíd bölcsességgel itt fenn bekerít,
és sajnáltam lenn a puszta világot,
mit főntről én láttam, de az nem látott.

4.

Túl „*az emberélet útjának felén*”
én is kimondtam: mégis mozog a Föld,
s kacagott bennem az eretnek erény,
míg a deresen a sötét sors püfölt.

Lemondtam ezért mindenről, mi árthat,
a torony áll és építem a várat
magamnak s annak, aki meglátogat.

Csak ne legyen harsány, legyen szemérmes,
a szemembe nézzen amikor kérdez,
s ne latolgassa biztos válaszat.

5.

Túl „*az emberélet útjának felén*”
Voltaire és Erasmus fogják a kezem,
s gyermekként (kinek az élménye szerény),
hagyom vezessenek: nem ellenkezem.

Megbízom bennük (a jelen becsapott),
és mint bennszülött a térítő papot,
hitükkel együtt fogyasztom el őket,

s ha acél tudással lelkük rugója
lendít a fénybe, míg nem üt az óra:
nem herdáltam el kevésnyi időmet.

6.

Túl „*az emberélet útjának felén*”
már nem perlekedem, bölcsen hallgatok,
az utolsó szó csak egyszer lesz enyém,
és másnap majd látni fognak a vakok,

megtudják azt is, hogy komor az élet,
a homályban gyakran csalfák a fények:
matt koroméjben a szürke hogy' ragyog!

S pislogva megértik, mi létem titka,
hogy szülhet hajnalt a vajúdó szikra,
ha szürkületben egy szürke folt vagyok.